

partier, der står bag et folkeskoleforlig, og det skal hr. Frank Dahlgaard, hvis parti ikke er med i folkeskoleforliget, ikke have lov til at ødelægge. Vi skal have vendt den negative spiral, som hr. Frank Dahlgaard tilsyneladende har som ambition at få fastholdt.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Det her er en debat, som fra fru Anne Baastrup side ikke har så særlig meget med virkeligheden at gøre; det er jo helt åbenlyst. Når jeg bliver tillagt ansvaret eller skylden for, at flere og flere vælger privatskolen, så må man nok sige, at tingene er ude af proportioner.

Når forældre sammen med deres børn finder ud af, at de skal på en privatskole, er det jo ikke, fordi jeg står og galer op, sådan som det bliver udtrykt. Det er i de fleste tilfælde, fordi man vælger at fravælge folkeskolen. Jeg gjorde det selv for et af mine børns vedkommende, og jeg gjorde det alt for sent. Den pågældende folkeskole fik alt for lang tid, og det blev ikke bedre.

Fru Anne Baastrup sagde i sit indlæg, at det jo er dyrere, hvis man vil tage flere ud, så det er jo dyre foranstaltninger. Ja, hvis man vælger institutionsløsningen. Men nu har jeg forstået, at undervisningsministeren vil kortlægge problemet her med en undersøgelse og komme med forslag til løsninger. Der er jo andre løsninger end betoninstitutionsløsningen.

Jeg må gøre opmærksom på, at så sent som i dag kl. 9 i Radioavisen gjorde børnepsykologen Erik Sigsgaard opmærksom på, at nu er der altså børn i Danmark, der faktisk viser tegn på en slags skoletræthed, før de kommer i skole, og han nævnte, at det er fordi – det er hans opfattelse – at Danmark er det mest institutionaliserede land omkring børn i hele verden. Børnene siger, at der er så meget, de skal. Mange af dem har mistet lysten, før de overhovedet kommer i skole.

Fra konservativ side er det ikke betoninstitutionsløsningerne, vi peger på for de adfærdsvanskelige børn. Det har de vistnok – lad nu undersøgelsen vise det – fået nok af i vuggestuen, i børnehaven, på fritidshjemmene, hvor de hele tiden skal aktiveres og aktiveres af lærere af pædagoger. Jeg var lige ved at sige kvindelige pædagoger. Det har de fået nok af. Så det kunne være, at der var andre alternative og nye måder, også billigere, både billigere og bedre, at tackle problemet med de adfærdsvanskelige børn på.

Og lad mig så til sidst anholde udtrykket »at de skal smides ud af skolen«. Det er der overhovedet ikke tale om. Der skal tages vare på de børn. Fordi de er blevet svigtet af deres forældre, skal de ikke også svigtes af samfundet. Selvfølgelig ikke.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Hr. Frank Dahlgaard er fuldstændig klar over, at det, hr. Frank Dahlgaard går og siger, er, at disse børn skal væk fra folkeskolen. Hr. Frank Dahlgaard har på intet tidspunkt forklaret, hvad det er, hr. Frank Dahlgaard ønsker at sætte i stedet for disse børn. Skal de overhovedet ikke undervises, eller har hr. Frank Dahlgaard en eller anden idé om, hvad det så er, der skal ske med disse børn?

(Taleren snubler på vej ned fra talerstolen.)

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Jeg er jo for meget gentleman til at sige, at SF's fru Anne Baastrup fortjente sin nedtur fra talerstolen.

Vi har undervisningspligt i dette land, og selvfølgelig er der ikke tale om at smide børn ud, men der er tale om det synspunkt fra konservativ side, fra min side, at der måske nok er nogle flere, der i kortere eller længere tid skal tages væk fra folkeskolens normalklasser, ikke bare af hensyn til de andre i klassen og trivslen og undervisningsmulighederne, men sandelig også af hensyn til dem selv. Det er jo ikke nogen straf.

Men det er vistnok sådan, at børn og unge i dette land savner grænser og konsekvens. Det er hovedsagen i god pædagogik over for børn, at der er grænser, og at det får konsekvens, hvis man overskrider disse grænser. Det gælder jo også i forholdet mellem – jeg havde nær sagt ordentlige – forældre og deres børn, at man finder sig ikke i hvad som helst.

Hvad skal der så ske? Skal de gå på gader og veje? Nej, det skal de ikke, og i dag er der jo børn, der trods alt vil tale ud, når det er helt vildt. De går jo ikke på gader og veje. Eneundervisning eller i observationsklasser, som undervisningsministeren redegjorde for er nogle af mulighederne. Der findes en vifte af muligheder i dag. Der findes også andre – som jeg sagde i mit indlæg før – utraditionelle metoder, som måske oven i købet er billigere, over for de børn, som børnepsykolog Erik Sigsgaard nævnte så